

La missió de Portaceli

Directora de teatre amb recorreguts autònoms, Carme Portaceli ha vist com el seu últim muntatge de *La missió* no ha tingut el suport de la Generalitat valenciana perquè els actors no eren de la "comunitat".

És nascuda a València, però porta gairebé quinze anys vinculada al teatre des de Barcelona. En una entrevista a EL TEMPS, fa dos anys, Portaceli deia que "no crec que sigui encara una bona directora. Potser a mi em falta un punt global de teatralitat". Després de dos anys, el seu últim muntatge teatral, *La missió*, ha demostrat per segona vegada consecutiva que Carme Portaceli sap arriscar-se amb autors i textos que tendeixen a la complexitat i a la profunditat. Si abans havia estat *Combat de negres i gossos*, hara ha estat *La missió*, una obra que ja havien intentat de portar a escena sense arribar a fer-ho diverses companyies catalanes.

Carme Portaceli, però, sap que les coses no són fàcils. En la seva trajectòria ha treballat al costat de Pere Planella, Hermann Bonnín, Fabià Puigserver o Lluís Pasqual, ha col·laborat en produccions del Teatre Lliure i ha resseguit els Centres Dramàtics de València, de Catalunya o del País Basc, a més de les seves presentacions al Mercat de les Flors de Barcelona.

La missió, presentada a Barcelona, ha estat una coproducció de la Generalitat de Catalunya i del Mercat de les Flors. "En realitat —explica Carme Portaceli—, hi havien de figurar tant les coproduccions de València com les de Madrid, i les dues es van retirar abans d'hora. Els motius de la institució valenciana van ser, però, els més sorprenents. No entraven en la coproducció perquè la companyia no era formada

per prou gent valenciana. El més gros és que a més de ser-ne jo, hi havia una de les actrius que també n'és, la Pepa López, que en *La missió* fa el paper de Sasportas, un negre esclau".

Portaceli ha optat en aquesta nova producció per atorgar els papers d'home a actrius. Carme Sansa, Marta Calvó i Carme Fortuny, a més de Pepa López, forneixen el repartiment on Andreu Benito és l'únic actor que apareix com a home. "No hi ha cap mena d'interès feminista en aquesta tria com algú ha insinuat —explica Portaceli— simplement em va semblar que el text de Heiner Müller podia ser dit igualment per dones".

La directora diu que en el fons de *La missió* hi ha una tragèdia profunda de l'home amb si mateix i amb la seva condició social. "Tres personatges amb tres papers socials diferents: un ric propietari de Jamaica, un pagès de Bretanya i un esclau negre com a símbols de la *fraternitat*, la *igualtat*, i la *llibertat*".

Carme Portaceli ha lamentat que la falta de més coproduccions no hagi permès estendre l'espectacle a més llocs diferents i amb les condicions que requeriria l'escenografia, molt pròpia del Mercat de les Flors, que només ha estat aprofitada deu dies escassos amb cert desànim manifestat per part de la companyia de Carme Portaceli. Ella mateixa confirma que "no hi ha malestar entre els integrants del grup, sinó tot el contrari, el malestar es produeix per les adversitats que sorgeixen en l'organitza-

ció i la disponibilitat d'infraestructura. Sempre toca rebre els mateixos. I en definitiva, un espectacle arriscat pot acabar caient en un oblit immediat a causa de la falta de recursos". Aquesta darrera producció ha estat duta a terme amb una assignació de

nou milions que s'han repartit el Mercat de les Flors i la Generalitat catalana a parts de 5 i 4 milions respectivament. Independentment de les dades de naixement o les d'empadronament dels membres de la companyia, Carme Portaceli retorna al tema de la negativa de l'Institut Valencià amb una sorprenent estranyesa. "He produït a Madrid, al País Basc, també a València quan es va crear el Centre Dramàtic, a Catalunya... Però que em demanèssim *nadius del país* no m'havia passat mai ..." *La missió* de Carme Portaceli, si segueix així, pot semblar un rosari entre autonomies, camí espinós que la gent de la cultura i l'espectacle no acaba de trobar mai estassat del tot.

Andreu Sotorra

